

[Pia Christmas-Møller]

etablere en lovgivning, som i sidste ende kan blive benspænd for den ligestilling, som vi alle faktisk ønsker.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil godt i anden omgang tage fat i et par af de væsentlige punkter. Jeg vil godt tage udgangspunkt i, at fru Elsebeth Kock-Petersen fra Venstre sagde, at vi ikke skal være for stive i det, og at der skal være valgmuligheder. Sådan omtrent var ordene. Det er jeg enig i. Det er heller ikke SF, der blokerer for valgmulighederne, men vi siger, at nogle kan vælge det gode at være længere hjemme sammen med deres små børn, inden de skal i arbejde igen, mens andre er så økonomisk presset, at de ikke får nogen glæde af en valgmulighed, der ikke er økonomi bag. Det er en væsentlig sag for SF, for vi ønsker altså at stå som dem, der er med til at hjælpe de grupper, der har det sværest. De andre skal nok klare sig, det gør de altid. Det, vi hele tiden må gøre, er at sige ja til valgmulighederne, men det er os herinde, der skal hjælpe til, at det bliver et kollektivt ansvar, at småbørnsforældrene og småbørnene har det godt her i landet.

For at alle kan være stillet lige, er der altså nogle, der må hjælpes økonomisk, og derfor koster dette penge. Vi kan ikke, uanset hvor gode intentioner vi har, få det lavet uden at tænke på økonomien. Det ligger også bag, når Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Glønborg, siger: Lad os nu se på det lidt længere henne. Jeg kan høre på hr. Glønborg, at han er stærk i troen, fordi han tror, at man allerede kan komme videre til næste finanslov. Det tvivler jeg nu meget på, for det bliver nødvendigt at få parterne med på spørgsmålet om tiden, uanset om vi piber eller synger. Jeg er enig i, at vi har barsellovgivningen osv., og arbejdsgivernes eneret til at lede og fordele arbejdet skal heller ikke vare til evig tid, og jeg mener heller ikke, at de mandlige fagforeninger skal stille sig på bagbenene i de næste hundrede år, for så bliver vi nødt til at gøre noget herindefra.

Vi befinder os i en tid, hvor der er om ikke oprud så i hvert fald nye tendenser til at være med i disse diskussioner, og den store blokering ligger i øjeblikket – jeg er da ked af det, jeg ville ønske, det var anderledes – i LO-fagforeningerne. Vi kan snakke, lige så meget vi vil, om, at vi skal have valgfrihed, og at både mænd

og kvinder skal tage sig af omsorgen, men hvis det virkelig er sådan, at de mandlige fagforeninger ikke vil være med til at åbne for, at man kan gå på småbørnsforældreorlov og småbørnsforældreledsat arbejdstid, bliver det her ikke til noget, for det skal ikke være kvinderne alene, der også fremover skal stå som ansvarshavende for børnene, det skal være begge parter.

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til fru Jytte Andersen for erkendelsen af, at vi ikke kan blive ved med at vente på, at vi får råd til en generel nedsættelse af arbejdstiden. Fru Lilli Gyldenkilde var også allerede i første omgang inde på, at det var SF's ønske og også SF's bedste bud på, hvordan vi klarede problemet, at vi fik en generel arbejdstidsnedsættelse.

Vi er en række andre partier, som synes, vi ser lidt mere realistisk på den sag og derfor siger, at det får samfundet ikke råd til de første mange år. Jeg vil godt minde om, at betingelsen for, at børnefamilierne ikke skal stå i den valg-situation, som fru Elisabeth Arnold var inde på i første omgang, mellem tid og penge, men at det ene udelukkede det andet, er, at vi giver dem penge. Men hvis samfundet vil hjælpe forældrene med penge, kræver det, at alle vi andre, som ikke har små børn derhjemme, yder en lidt kraftigere arbejdsindsats, sådan at vi kan få produceret noget, som vi kan sælge til udlandet, så samfundet kan få den vækst, som skal til, for at vi kan få råd til den udgift.

Det er godt, at vi raden rundt kan nå til en erkendelse af, at selv om vi måske har lidt forskellige tanker om, hvad det ideelle var på dette område, må vi finde hinanden nu og prøve at ramme helt eksakt med vore tiltag over for børnefamiliernes forældre.

Jeg synes også, det er et helt relevant problem, som fru Pia Christmas-Møller rejser, at vi skal passe på, at vi ikke gør børneforældrene og specielt mødrene så stærke over for arbejdsgiverne, at de bliver bange for at ansætte dem. Vi ved egentlig godt, at vi er nødt til at finde en balance. Vi må give folk nogle rettigheder, men vi må ikke gøre det for vanskeligt for arbejdsgiverne.

Vi har forsøgt at afveje det på rimelig vis i vort lovforslag, men styrken ved dette i modsætning til barselorloven er, at vi her kan have